Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

chàng một quãng xa nên chàng không nhìn thấy. Song hắn đã nhìn thấy chàng tấn công bạn hắn. Hắn nhả ngay loạt đạn tiểu liên tacata, tacata...

Nhưng trong giây phút hốt hoảng hắn đã bắn ra phía biển. Văn Bình chộp khẩu súng máy trong tay tên vệ sĩ vừa ngã. Chàng chưa kịp lấy cò thì Khorút đã quay lại. Biết không có hy vọng bắn trước, chàng đành lăn tròn trên cát ; tuy nhiên, chàng biết là không tránh được Tử Thần. Trừ phi Khorút kẹt đạn, hoặc là...

Phép mầu mà Văn Bình chờ đợi đã xảy ra... Khorút đang chĩa súng vào người Văn Bình, toan bắn thì ân nhân cứu tử của Văn Bình đã bắn trước và bắn rất trúng. Khorút lãnh hai viên đạn tiểu liên vào mặt, ngã vật xuống. Tên vệ sĩ vừa bắn hụt cũng ngã vật xuống theo vì loạt đạn thứ hai đã được dành cho hắn.

Trong khi ấy toán thủy thủ sô viết vừa ghé xuồng vào vội dầy ra khơi và xả súng bắn lên bờ. Loạt đạn của họ đã được đáp lại tức khắc. Tiếng tiểu liên nổ ròn rã, phá tan bầu không khí đêm khuya tịch mịch. Ân nhân của Văn Bình quả là tay thần xạ, vì sau loạt đạn trả lời từ trên bờ, đám thủy thủ trong xuồng máy bỗng nín lặng. Nín lặng vì hầu hết đã bị bắn chết hoặc trọng thương.

Văn Bình vừa đứng lên, chưa định xử trí ra sao thì có tiếng thét thất thanh :

— Z. 28, cẩn thận Bôrết !

Chàng không cần biết ai đã gọi bí số Z. 28 của chàng. Chàng chỉ nghĩ đến cách đối phó với Bôrết. Cây thịt nặng trên một tạ tây của Bôrết đã án ngữ trước mặt chàng. Chàng hươi đòn nhắm vào mặt hắn. Hắn đưa tay lên gạt, đồng thời xòe rộng bàn tay trái tát tréo từ phải sang trái. Ngay phút đầu hắn đã dùng cái tát săm bô Nga la tư để triệt hạ chàng. Chàng thừa biết cái tát của Bôrết có thể đánh vỡ óc con bò mộng Tây ban Nha nên không dám hứng đòn như thường lệ. Chàng hạ tấn xuống để tránh cái tát săm bô sấm sét rồi ào lại, tóm cổ áo hắn, xử dụng các thế cận chiến bí truyền của nhu đạo để quật ngã.

Nhưng chàng không có dịp biểu diễn võ thuật trên bờ biển Aabami dưới ánh lửa và trước sự quan sát của giai nhân. Vì một bá súng giáng vào cái gáy nung núc mỡ của Bôrết đã làm hắn mềm nhũn châu thân và xỉu xuống. Một loạt đạn tiếp theo, kết thúc luôn mạng sống của viên trùm phản gián sô viết.

Trên bãi cát rộng chỉ còn lại 4 người : hai cha con nhà bác học Trung hoa, Vêlana và Văn Bình. Chu-Ling ôm lấy cha trong sự sợ hãi ghê gớm. Vêlana cầm khẩu tiểu liên lia đạn vòng tròn trên cát, lẫm liệt như viên nữ tướng.

Chàng vội quát lớn :

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

— Tại sao lại giết họ, Vêlana ?

Chàng can thiệp quá muộn vì hai cha con Chu-Yao đã ngã gục. Văn Bình phanh ngực trước miệng súng bốc khói của Vêlana :

— Còn tôi nữa, cô còn đợi gì mà chưa bắn luôn một thể ?

Vêlana nghiêm giọng :

— Văn Bình, anh đã biết em là ai chưa ?

Văn Bình sững sờ như người mất hồn. Vêlana tiếp :

— Em là Z. 233, người mà ông Hoàng ra lệnh cho anh tiếp xúc tại Công trường Đỏ. Nhiều lần em định ra mặt nhưng không có điều kiện. Lần chót, tại khách sạn, sắp đến giờ hẹn thì lại bị Bônkốp phá quấy.

Văn Bình nhìn vào giữa mắt nàng, miệng nói như tụng kinh :

— *Balê... Tirana...*

Vêlana bật cười khanh khách :

— Hừ, anh vẫn chưa tin em nên nói mật khẩu để bắt em trả lời bằng *Lêningờrát* và *áo lông chồn* chứ gì ? Tội nghiệp cho anh, tại Mạc tư khoa anh đinh ninh Bônkốp là Z. 233 nên cứ nhắc đi nhắc lại mật khẩu. Bây giờ anh đã bằng lòng chưa ?

Văn Bình thở dài :

— Thật anh không ngờ... em là Z. 233. Nghe nói em cần gặp đại diện của ông Hoàng. Người ấy

là anh. Em cần gì, xin cho biết.

— Ồ, em có một số tài liệu quân sự và chính trị tối mật lấy được trong điện Cẩm Linh muốn nhờ anh mang về.

Vêlana đưa cho chàng một cái cặp da mỏng rồi nói :

— Tất cả có gần một ngàn bức hình, chụp trên phim vi-ti.

— Ông Hoàng nói là trương mục của em tại Thụy sĩ hiện có một triệu ba trăm ngàn đô-la.

— Về các tài liệu này, phiền anh thưa với ông Hoàng là em cần năm trăm ngàn đô la nữa.

— Anh sẽ nhớ. Theo lệnh ông Hoàng, anh yêu cầu em rời khỏi Liên sô, vì...

—Hừ... anh quên rồi. Ông Hoàng dặn anh thuyết phục Z.233 ở lại Liên sô, chứ không phải thuyết phục ra đi. Chúng mình không nên đặt tình riêng trên nghĩa chung. Những món tiền mà em đòi trả không phải để em tiêu xài, vì nếu muốn tiêu xài em đã bỏ sang Tây phương : em ở lại, và dùng tiền kiếm được để tổ chức một đạo quân giải phóng cho tổ quốc em. Em không phải là người đàn bà khô khan và tàn nhẫn, em phải giết hai cha con Chu-Yao là vì hoàn cảnh bắt buộc. Nếu em yêu cầu họ theo anh sang Tây phương họ sẽ nghe ngay, nhưng còn em, còn Tổ chức của em thì sao ? Em phải trở về Mạc tư Khoa nên họ phải chết. Chết để bảo tồn bí mật.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Nói để anh biết, anh là Z. 28 nên em để anh sống, chứ nếu anh là người khác thì em cũng đã không tha...

— Tại sao ?

— Anh tự hiểu lấy.

Văn Bình tần ngần, hết nhìn Vêlana đến nhìn xác Chu-Ling nằm sóng sượt. Máu và nước biển làm tóc và mặt nàng ướt sũng. Khi chết, nàng vẫn đẹp, vẫn ngây thơ. Vêlana giục chàng :

— Lên trực thăng đi anh. Anh vượt qua eo biển là đến đất Ý. Trực thăng này chạy tối đa 500 cây số một giờ, nghĩa là anh chỉ mất trên 10 phút là được an toàn.

— Em đi đâu ?

— Như em đã nói, em phải về Mạc tư khoa.

— Về bằng cách nào ?

— KGB có một tổ chức hùng hậu ở đây. Họ sẽ bố trí cho em vượt biên giới sang Nam Tư và từ đó về Liên sô.

— Họ sẽ hỏi em về cái chết của Bôrết và Khorút. Anh tin chắc là họ sẽ giết em.

— Em đã có cách thuyết phục KGB. Vả lại, KGB không phải là cạm bẫy nguy hiểm đối với em. Vì em là người yêu của viên giám đốc hành động.

Thấy chàng nín lặng, nàng vội tươi cười :

— Hắn là người yêu song em chưa hề yêu hắn. Trước giờ chia biệt, có lẽ anh cũng nên biết rằng

anh mới là người em yêu thật sự.

Văn Bình nắm bàn tay Vêlana. Rồi kéo nàng lại sát người. Chàng đinh ninh nàng ưng thuận. Kỷ niệm Mạc tư khoa sống lại dào dạt trong lòng chàng. Trong cơn yêu đương, nàng có những phản ứng cuồng nhiệt hơn mọi người đàn bà khác. Không hiểu sao nàng lại gỡ ra khỏi vòng tay của chàng. Rồi thúc giục :

— Mau lên anh. Nếu anh chậm trễ, trực thăng của mật vụ Sigurimi sẽ tới, và không khéo cả anh lẫn em đều chết.

Văn Bình thở dài mở máy trực thăng. Cánh quạt kêu vù vù. Đứng trên bãi cát lấp lánh, Vêlana rút cái khăn quàng cổ ra vẫy, suối tóc bay rào rào theo gió biển. Rồi nàng cắm đầu chạy một mạch về hướng bắc.

Văn Bình phải cắn chặt môi để khỏi khóc. Tuy vậy hai giọt nước mắt vẫn lăn xuống gò má. Chàng không biết rằng khi ấy Vêlana cũng khóc. Nàng chạy khuất vào bóng tối rồi dừng lại. Trực thăng đã bay cao. Nước mắt thấm ướt cái khăn quàng cổ màu trắng của Vêlana.

NGƯỜI THỨ TÁM